

TEHLİL VE TESBİHLER*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Ve's-salâtu ve's-selâmu alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîn, seyyidinâ ve senedinâ ve mededinâ muhammedin ve âlihî, ve sahibihî ecmaîn... Ve men tebiahû bi- ihsânin ilâ yevmi'd-dîn...

Emmâ ba'd: Fa'lemû eyyühe'l-ihvân, feinne efdale'l-kitâbi kitâbu'llâh, ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ muhammedin salla'llâhu aleyhi ve sellem, ve şerre'l-umûri muhdesâtuhâ, ve külle muhdesetin bid'ah, ve külle bid'atin dalâleh, ve külle dalâletin ve sâhibehâ fî'n-nâr... Ve bi's-senedi's-sahîhi'l-muttasılı ile'n-nebiyyi salla'llâhu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

*مَنْ قَالَ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُخْلِصًا، دَخَلَ الْجَنَّةَ . قِيلَ:
أَفَلَا أُبَشِّرُ النَّاسَ؟ قَالَ: إِنَّي أَخَافُ أَنْ يَتَّكِلُوا*

(ابن النجار عن أنس)

RE. 434/5 (Men kâle lâ ilâhe illa'llahu muhlisen, dehale'l- cennete. Kîle: E felâ übeşşiru'n-nâse? Kâle: Innî ehâfu en yettekilû.)

Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin selâmı, rahmeti, bereketi üzerinize olsun... Allah-u Teâlâ Hazretleri ibadetlerinizi, taatlerinizi kabul eylesin...

Efendimiz SAS Hazretlerinin mübarek hadîs-i şerîflerini *Râmûzü'l-Ehâdîs* isimli hadis kitabından okumaya devam edeceğiz. Okuyacağımız hadisler 434. sayfasındadır.

Hadîs-i şerîflerin okunmasına başlanmazdan önce, evvelen ve hâssaten Peygamber Efendimiz'in ruh-i pâki için, sonra onun cümle âlinin, ashabının, etbânının, ahababının ruhları için; cümle enbiyâ ve mürselîn ve evliyâullahın ve hâssaten Ümmet-i Muhammed'in müşidleri olan sâdât ve meşâyih-i turûk-u aliyemizin ruhları için; sahâbe-i kirâmın, sahâbe-i kirâmdan bize kadar gelmiş geçmiş alim, fazıl, kâmil kimselerin ruhları için;

Bu beldeleri fetheden fatihlerin, şehidlerin, gazilerin, mücahidlerin ruhları için; cümle ashâb-ı hayrât u hasenâtın ve camimizin bânisinin, caminin ayakta kalmasına mâlen, bedenen hizmet etmiş, yardım etmiş olanların, imamların, müezzinlerin, cemaatlerin ruhları için;

Okuduğumuz kitabı telif eylemiş Gümüşhânevî Hocamız'ın ruhu için; bu eserin içindeki hadislerin bize kadar gelmesine emek sarf etmiş olan râvilerin ve alimlerin ruhları için; uzaktan yakından bu hadisleri dinlemeye gelmiş olan siz kardeşlerimizin de âhirete göçmüş bütün yakınlarının, sevdiklerinin ruhları için; yaşayan biz müslümanların da Mevlâmız'ın rızası üzere ömür sürüp, huzuruna sevdiği, razı olduğu

kullar olarak varmamıza vesile olması için, buyurun bir Fâtiha, üç İhlâs-ı Şerîf kıraat edip öyle başlayalım!

a. İhlâsla Lâ ilâhe illa'llâh Demek

Metnini okuduğumuz hadîs-i şerîf, 434. sayfanın 5. hadîs-i şerîfi. Peygamber Efendimiz Enes ibn-i Malik RA'ın bize naklettiğine göre buyurmuş ki:¹

مَنْ قَالَ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُخْلِصًا، دَخَلَ الْجَنَّةَ . قِيلَ:
أَفَلَا أُبَشِّرُ النَّاسَ؟ قَالَ: إِنَّي أَخَافُ أَنْ يَتَّكِلُوا

(ابن النجار عن أنس)

RE. 434/5 (*Men kâle lâ ilâhe illa'llâhu muhlisen, dehale'l- cennete. Kîle: E felâ übeşşiru'n-nâse? Kâle: Innî ehâfu en yettekilû.*)

(*Men kâle lâ ilâhe illa'llâhu muhlisen, dehale'l- cenneh*) “Kim halisâne, kalbinden, içinden tam kânî olarak, inanarak, candan *Lâ ilâhe illa'llâh* derse cennete girer.”

İnanıyor, yapmacık değil, dilinin ucundan değil, inanarak söylüyor. Böyle muhlis bir şekilde, ihlâslı bir şekilde *Lâ ilâhe illa'llâh* diyen cennete girer.

Bunu duyunca, râvi Enes RA demiş ki:

¹ İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.LI, s.144; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.I, s.295, no:1418; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.XXXIII, s.49, no:35762.

(*E felâ übeşşiru'n-nâs*) “Büyük müjde bu, gidip insanlara müjdeleyeyim mi yâ Rasûlallah? Çünkü bu kardeşlerimizin hepsi *Lâ ilâhe illa'llâh* diyor. Onlara gidip söyleyeyim mi, müjdeleyeyim mi?”

(*Kâle*) Rasûlüllah SAS buyurmuş ki:

(*İnnî ehâfu en yettekilû*) “Korkarım ki bu söze güvenirler, yan gelip yatarlar, sâlih amel işlemekten geri dururlar. ‘Nasıl olsa cennete gireceğim.’ diye ona güvendikleri için hayrât u hasenât yapmaktan geri dururlar diye korkarım.”

Çünkü bazı şeyleri insanlara söyleyen anlamaz; bu sefer anlamadığı için yanlış bir iş yapar. Yanlış bir iş yapınca da o faide elinden gider.

İhlâs ile *Lâ ilâhe illa'llâh* söylemek. Çeşitli mânâları vardır. Bir, kalbinde şeksiz bir iman ile *Lâ ilâhe illa'llâh* diyor. Bir de ihlâs, bir şeyi halis kılmak demek. Halis, yani yirmi dört ayar altın gibi hiç katıksız kılmak demek. *Lâ ilâhe illa'llâh*'ın da katıksız söylenmesi lâzım. Yani işin içine başka şey karıştırılmaması, bozulmaması lazım. *Lâ ilâhe illa'llâh*'ı ihlâs ile söylerse; şirke götürecektir, şirki ifade edecek hiçbir şeye bulaştırmadan *Lâ ilâhe illa'llâh* derse...

Çünkü insanların çoğu maalesef *Lâ ilâhe illa'llâh*'ın ihlâsına riâyet etmiyor; yani halis kılmıyor, katıksız kılmıyor, içine başka şeyler karıştırıyor. Hem “Allah’a inanıyorum.” diyor hem başkalarından korkuyor; hem “Allah’a inanıyorum.” diyor hem paraya tapıyor; hem “Allah’a inanıyorum.” diyor hem dünyaya tapıyor; hem “Allah’a inanıyorum.” diyor hem

şöhretin, rıyanın peşinde, başkalarının kalbini kazanmak yolunda... Onlar onun ihlâsına mâni. Yani o zaman halis olmamış oluyor.

Sen niye bunu böyle yaptın?

“—Biraz görsünler, beğensinler, alkışlasınlar, şöhretim afâkı tutsun, herkes beni bilsin.”

Olmadı. O zaman gösterişe kaçtı. Dinimizde gösteriş denilen şey de “riya” diye adlandırılır. Bu işi insanlara göstermek için yapıyor; hiç kıymeti yok! Riyakârın amelini Allah-u Teâlâ Hazretleri kabul etmiyor. O zaman elden gider.

Onun için ihlâsına, yani bunun saf, sâfî, temiz, pak olmasına itina etmek lazım!

Tezkiretü'l-Evliyâ'da geçer ki evliyâullahtan birisi:

“—Yâ Rabbi kusurum, kabahatim çoktur ama sana hiçbir şeyi şerik koşmadım.” demiş.

Denilmiş ki:

“—Ey filanca, sen bir gece süt içmiştin de karnın ağrımıştı, ‘Süt içtim, karnım ağrıdı.’ dedin, karın ağrısını süttten bildin...”

Onu bile... Her şey Allah'tan. (*Hayrihî ve şerrihî mina'llâhi teâlâ*) Hastalık Allah'tan, şifa Allah'tan, dert Allah'tan, deva Allah'tan, hayır Allah'tan, şer Allah'tan. Kaderin cilveleri... Hepsi cilve...

Bu hayatta her akşam baklavayı, böreği getirirler önünüze; zaten beğenmezsiniz. Bir zaman gelir, baklavadan, börekten bıcarsınız. Bir zaman gelir, kaymaktan bıcarsınız. Arada

bu sefer başlarsınız ekşi istemeye, turşu istemeye... Arada tuzlu istemeye başlarsınız. Arada acı biber istersiniz; “Ah bir Arnavut biberi olsa da ağzımın için kavrulsa...” diye. İnsanoğlunun tabiatı böyle.

Onun için, Mevlâmız her şeyi güzel yapmıştır. Hepsi güzeldir, hepsi yerli yerindedir. Hepsinin yeri vardır. Ölüm bile güzeldir. Yani her şey yerli yerindedir. Mevlâmız, (*sübhana'llâh, tebâreke'llâhu ahsenü'l-hâlikîn*) ne güzel yaratmıştır. Ona insan böyle bağlanırsa, hâlisâne, her şeyin Allah'tan geldiğini bilerek; tamam, rahata erer.

Demek ki bir de insanların güvenmeleri var, şımarmaları var. Çocuğu beğenirsin:

“—Aferin evlâdım, maşaallah, çok güzel şey yaptın.” dersin. Bakarsın huyu hemen bozular, şımarıverir.

“—Aa, methettikse de o kadar da methetmedik!” demek zorunda kalırsın. “Otur bakalım, şımarma, terbiyeni takın!” dersin.

Şımarmamak lâzım. Rabbin nimetleri, ikramları, lütufları, sevapları duyulunca insan şımarmamalı.

Şımarıldığı zaman, güvendiği zaman “Canım, benden gayrisini mi cennete sokacak...” gibi edepsizce sözler söylemeye başlar veyahut “Nasıl olsa her *Lâ ilâhe illa'llâh* diyen cennete girecekmiş, ben şu günahın kenarından tırtıklayayım, bu kabahatin şurasından yapayım...” diye bu sefer insanoğlunu şeytan oradan aldatır.

“—Ya ne korkuyorsun, Allah Erhamu’r-râhimîn’dir, elbet seni de affeder.”

Evet, Erhamu’r-râhimîn ama cehennemi de var, ikâbı da var, azabı da var, gazabı da var, o da var. Kahhar adı da var. Onun için, bilmem ki bana hangisi ile muamele edecek? Temenni ederim lütfuyla muamele etsin ama...

Hız. Ömer RA şehid olacak, ölmek üzere, yatakta yatıyor. Teselli olsun diye etrafındaki mübareklerden bir tanesi demiş ki:

“—Yâ Ömer, ne mutlu sana! Senden önceki o mübarek Peygamber Efendimiz, Ebû Bekr-i Sıddîk Efendimiz, onların hepsi senden hoşnuttu. Gidenler senden memnundu. Şimdi biz senden geride kalan kimseler de senden el-hak memnunuz. Bize iyi halifelik yaptın, iyi idare gösterdin. Ne mutlu sana! Gidenler memnun, kalanlar memnun. Ne iyi insansın!”

Acı acı gülmüş Hız. Ömer; yaralı, şehid olacak, yatakta ölmek üzere. Demiş ki:

“—Sizin bu sözlerinize gafiller aldanır. Allah’a yemin ederim ki Doğu ile Batı’nın arasındaki cümle nimetler, mülkler benim olsaydı, kıyamet gününün korkusundan onları infak ederdim.”

Hız. Ömer bu. Hız. Ömer RA ki Aşere-i Mübeşşere’den. Hız. Ömer RA ki Peygamber Efendimiz’in türbesinde yanına defnedilmek şerefine ermiş mübareklerden. Hız. Ömer RA ki kızını Peygamber Efendimiz’e vermiş de Peygamber Efendimiz’le kayınpederlik münasebetine, şerefine mazhar olmuş kimse...

O korkarsa benim halim ne olacak, bizim halimiz ne olacak? Biz neyiz ki?..

Allah-u Teâlâ Hazretleri bizi şımarmayanlardan etsin...

Derviş biraz tesbih çeker, gözüne bir hayal görünür. Derviş biraz ibadet eder, rüyasında bir şey görünür. Ooo, ayakları yere değmez. Ya ne oluyorsun? Öteki günahlarını unuttun mu? Yirmi senedir, otuz senedir yaptığın günahları unuttun mu? Ne oldun birden hemen?..

Bu da imtihandır. Belki “Şımaracak mısın, şımarmayacak mısın?” diye Allah imtihan ediyor.

Peygamber Efendimiz Mi’raca çıktı ama Allah-u Teâlâ Hazretleri methediyor:

مَا زَاغَ الْبَصَرُ وَمَا طَغَى

(النجم: ١٧)

(*Mâ zâga'l-basaru ve mâ tagà*) “Gözü sapmadı, şaşırmadı, sağa sola bakmadı ve sınırı aşmadı.” (Necm, 53/17) Edebe aykırı iş yapmadı Rasûlüllah Efendimiz.

Düşünün, bir saraya girerken, yüksek bir dergâha girerken insanın eli ayağı dolaşır, ne yapacağını şaşırır. Her taraf pırıl pırıl, tertemiz, süs, ziyet, ihtişam. İnsan protokolü nasıl yapacağını şaşırır. Ama Rasûlüllah Efendimiz onu da öyle çok güzel yapmış ki, Kur’ân-ı Kerîm’de *Ve’n-necmi Sûresi*’nde “Edebini muhafaza etti.” diye methediliyor.

İnsanın işte öyle dergâh-ı İzzet'e, Mevlâ'nın rahmetine, lütfuna erdiği zaman şımarmaması, o da önemli. Onlara güvenip de terk etmemesi, o da önemli.

Denizde insan kulaç atmayı, ayak çırpmayı bıraksa ne olur?

Olmaz. Yüzmek için, yürümek için, gitmek için devamlı bir çalışma lazım geliyor.

Mevlâ bizi bu dünya denizine salmış, biz de bu denizin içinde çırpınıp duran insanlarız. Zaten öyle demiş büyükler:

الدُّنْيَا بَحْرٌ عَمِيقٌ، كَثِيرٌ مِنْ آلِ نَاسٍ يَغْرَقُ فِيهَا

(*Ed-dünyâ bahrun amîkun*) “Dünya derin, dibi görünmez bir deryadır; (*kesîrun mine'n-nâsi yuğraku fîhâ*) insanların çoğu bu denizin içinde gark oldu gitti, mahvoldu gitti.”

Dünya bir deniz gibidir. Burada daima bir gayret olacak. Bir kanadımız sabır kanadı, bir kanadımız şükür kanadı. Bu kanadı çırpımsak havada kuşun duramadığı gibi, düştüğü gibi düşeriz. Veyahut denizde yüzenin yüzdüğü zaman ancak mesafe aldığı gibi... Çalışmamız lâzım. İbadet ve taati bırakmamamız lâzım.

“—Ramazan geçti. Ramazan'da şu kadar tesbih çektim, bu kadar hatim indirdim, şu kadar teravih kıldım; tamam, bir dahaki seneye kadar yeter.”

Öyle şey yok. Kuş kendisini bıraktığı zaman küt aşağıya düşüyor. Sen de Ramazan'dan çıkarsın, tepetaklak düşersin. Onun için ibadet daimî olacak.

Allah bizi yolunda edebini muhafaza eden, edepli, àrif, zarif, kâmil, hakiki, has müslüman kul eylesin...

b. Tevhid ve Tesbihin Mükâfatı

Bu hadîs-i şerîf de yine *Lâ ilâhe illa'llah*'ın ve tesbihin faziletine dairdir. Taberânî'nin İbn-i Ömer RA'dan bize naklettiğine göre, Peygamber SAS Efendimiz buyurdu ki:²

مَنْ قَالَ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، كُتِبَ لَهُ بِهَا عِنْدَ اللَّهِ
عَهْدٌ؛ وَمَنْ قَالَ سُبْحَانَ اللَّهِ وَبِحَمْدِهِ، كُتِبَتْ لَهُ
بِهَا مِائَةٌ أَلْفِ حَسَنَةٍ، وَأَرْبَعَةٌ وَعِشْرُونَ أَلْفِ

حَسَنَةٍ

(طب. كر. عن ابن عمر)

(*Men kàle lâ ilâhe illa'llàhu, kütibe lehû bihâ inda'llâhi ahdün; ve men kàle sübhana'llâhi ve bi-hamdihî, kütibet lehû bihâ mietü elfi hasenetin ve erbaatün ve ısrûne elfe hasenetin.*)

(*Men kàle lâ ilâhe illa'llàhu*) “Her kim lâ ilâhe illallah derse, (*kütibe lehû bihâ inda'llâhi ahdün*) Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin huzurunda ona bir ahd ü peymân, bir vesika, anlaşma, ahitleşme akdedilir, verilir.” Lâ ilâhe illallah dedi diye ona bir berat yazılır. “Bu *Lâ ilâhe*

² Taberânî, Mu'cemü'l-Kebîr, c.XII, s.436, no:13595; İbn-i Asâkir, Târih-i Dimaşk, c.LXV, s.278; Abdullah ibn-i Ömer RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.II, s.226, no:3869; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XXI, s.173, no:23239.

illa'llah diyenlerdendir.” diye kendisine bir ahitnâme yazılır.

(*Ve men kàle sübhàna'llàhi ve bi-hamdihî*) “Her kim *Sübhàna'llâhi ve bi-hamdihî* derse, (*kütibet lehû bihâ*) onun için buna yazılır; (*mietü elfi hasenetin*) yüz bin hasene, (*ve erbaatün ve ısrûne elfe hasenetin*) ve yüz yirmi dört bin hasene yazılır.”

Lâ ilâhe illa'llàh; Allah'tan gayri ilâh yoktur demek.

Sübhàna'llàh; Allah'ın eksiği, kusuru yoktur; her şeyi tamdır, mükemmeldir, güzeldir, hoştur demek. (*Ve bi-hamdihî*) Ben onu bütün kalbimle överim, methederim, senâ ederim, hamd ederim demek oluyor.

İşte bu duygular güzel olduğundan, önceki haftalarda da anlattığımız gibi, Allah bunlara büyük sevaplar ihsan ediyor.

Bu büyük sevapları bazıları garipseler, “Böyle bir sözden bu kadar olur mu?” diye. Onlara da Kadir Sûresi hüccet olarak yeter ki, Allah-u Teâlâ Hazretleri bir geceye bin ayın sevabını, faziletini verdiğini o sûrede bize bildiriyor. Binâen aleyh, Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin lütfu, deryası çûşa gelip dalgalandı mı, onun önünde kimse duramaz; lütfu her şeye yeter, erişir.

Tabii o zaman *Lâ ilâhe illa'llah* diyeceğiz. Yani bunları duyunca halisâne, muhlisâne, Rabbimiz'in zikri dilimizde daim olacak.

Şimdi buradan çıktık, Ümraniye'ye gidiyorum; arada otobüs var, vapur var, dolmuş var; üç

vasıta ile oraya gideceğim. Kitap okusam okuyamam, bakalım oturacak yer bulacak mıyım? Ayakta kendimi zor tutabilirsem ne âlâ... Oraya gidinceye kadar ne olacak? Elin meşgul, gözün meşgul; bir şey yapamazsın.

“—Ne yapacaksın pekiyi?”

Kalbinden, dilinden *Lâ ilâhe illa'llâh* de, sevapları kazan; âhirete âhiretin zengini olarak var. “Bu dünyada bir fakirlik yakamızı tuttu, âhirette de tutmasın.” diye Mevlâ'nın zikrini dilinizden düşürmeyin ki, en kıymetli ibadettir.

c. Hz. Adem'e Salât Etmek

Bu hadîs-i şerîfi Hz. Ali Efendimiz rivayet etmiş, Deylemî *Müsnedü'l-Firdevs*'inde kaydeylemiş.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:³

مَنْ قَالَ فِي كُلِّ يَوْمٍ ثَلَاثَ مَرَّاتٍ: صَلَوَاتُ اللَّهِ
عَلَى آدَمَ؛ غَفَرَ اللَّهُ لَهُ الذُّنُوبَ وَإِنْ كَانَتْ أَكْثَرَ
مِنْ زَبَدِ الْبَحْرِ، وَكَانَ فِي الْجَنَّةِ رَفِيقَ آدَمَ

(جعفر بن محمد بن جعفر في كتاب الفردوس، والديلمي عن علي)

RE. 434/7 (*Men kâle fî külli yevmin selâse merrâtin: Salevâtu'llâhi alâ âdeme; gafera'llâhu lehü'z-zünûbe, ve in kânet eksere min zebedi'l-bahri, ve kâne fi'l-cenneti refîka âdem*)

³ *Kenzü'l-Ummâl*, c.II, s.226, no:3871; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XXI, s.166, no:23219.

(*Men kâle fî külli yevmin selâse merrâtin*)
“Her kim bir günde üç defa, (*Salevâtu’llâhi alâ âdeme*) derse, (*gafera’llâhu lehü’z-zünûbe*) Allah onun günahlarını bağışlar, (*ve in kânet eksere min zebedi’l- bahri*) eğer denizlerin köpüğünden daha çok bile olsa... (*Ve kâne fi’l-cenneti refîka âdem*) Ve o şahıs cennette Hz. Âdem Efendimiz’in refîki, arkadaşı olur.”

Hiz. Âdem kim? Hiz. Âdem, hepimizin bildiği gibi ebü’l-beşerdir; beşerin babasıdır, hepimizin babasıdır.

“—Oo, merhaba, o zaman biz de hep kardeşiz demek ki...”

Tabii. Bütün müslümanlar birbirlerinin kardeşi, Müslümanlık kardeşliği var. Bütün insanlar da Hiz. Âdem’den baba-bir kardeşlik var. Hepimizde baba-ana-bir kardeşlik var. Birbirimizin boğazına yine de kurtlar gibi saldırıyoruz. Aynı babanın evlatları yine birbirlerine saldırıyorlar.

Demek ki, kardeş olduğumuzu idrak edeceğiz. Hani insan leb demeden leblebiyi anlar, işaretten remzi sezer. Buradan anlıyoruz ki Hiz. Âdem atamızdır, babamızdır; ötekiler de kardeşlerimizdir. Kardeşliği güzel yapalım!

Hiz. Âdem’e üç defa (*Salevâtu’llâhi alâ âdem*) deyince, Allah onun günahlarını bağışlıyor; cennette Hiz. Âdem’e komşu edeceğini bildirmiş Peygamber Efendimiz.

Buradan ne anlıyoruz?

Babaların kıymeti de anlaşılıyor. Hakikaten hadîs-i şerîflerde geçer ki:

“—Anası, babası sağkencennetikazanamayanlara yazıklar olsun, burnu yere sürtsün!” diye.

Cenneti kazanamıyor. Babası sağ, anası sağ; hâlâ cenneti kazanamıyor. Hizmet et, kazan! Kazanamıyor. “Burnu yere sürtsün!” demiş Peygamber Efendimiz. Yani, “Yazıklar olsun!” demek. Onun için babalarımıza hürmet edeceğiz.

Babalarımızın babası, büyük babamız Hz. Âdem’e de bu hadîs-i şerîfi duyduktan sonra günde üç defa (*Salevâtu’llâhi alâ âdem*) deyin ki, cennette onun refiki olasınız. Dedemizdir, Âdem babamızdır, atamızdır. Sevgisi tabii gönlümüzde olacak.

d. Zararlılardan Korunmak İçin Bir Dua

Bu hadis-i şerif Aşere-i Mübeşşere’den Abdurrahman ibn-i Avf RA’dan rivayet edilmiş. Peygamber SAS Efendimiz bize bir dua öğretiyor:⁴

مَنْ قَالَ حِينَ يُصْبِحُ: أَعُوذُ بِكَلِمَاتِ اللَّهِ التَّامَّاتِ
الَّتِي لَا يُجَاوِزُهُنَّ بَرٌّ وَلَا فَاجِرٌ، مِنْ شَرِّ مَا خَلَقَ
قَ وَبَرًّا وَذَرًّا؛ عَصِمَ مِنْ شَرِّ آلِ ثَقَلَيْنِ الْجِنِّ وَالْإِنْسِ، وَإِنْ لُدِغَ لَمْ يَضُرَّهُ شَيْءٌ حَتَّى يُمْسِيَ، وَإِنْ
قَالَهَا حِينَ يُمْسِي كَانَ كَذَلِكَ حَتَّى يُصْبِحَ

(أبو الشيخ عن عبد الرحمن بن عوف)

⁴ *Kenzü'l-Ummâl*, c.II, s.165, no:3593; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XXI, s.134, no:23148.

RE. 434/8 (*Men kàle hîne yusbihu: Eüzü bi-kelimâti'llâhi't-tâmmâti'lletîlâyücâvizühünne berrun ve lâ fâcirun, min şerri mâ haleka ve beree ve zeree; usime min şerri's-sekaleyni el-cinni ve'l-insi, ve in lüdiğa lem yedurrahû şey'ün hattâ yümsiye, ve in kàle hîne yumsî kâne zâlike hattâ yusbiha.*)

Bu hadîs-i şerîfin mânâsını söyleyelim:

(*Men kàle hîne yusbihu*) “Sabahleyin, sabaha erdiği zaman bir insan bu sözleri söylerse.”

Ne olur? “İnsanların ve cinlerin şerrinden korunur ve kendisi bir yılan, akrep bir şey soksa bile o sokan şey ona zarar veremez. Bu, sabaha kadar. Sabah çıkmışsa akşama kadar, akşamleyin okursa sabaha kadar hıfz u himayesine sebep olur.”

Nedir bu güzel dua? Bu hususta aynı mânayı ifade eden başka hadisler de vardır:

(*Eüzü*) “Sığıyorum Allah’a...” Neyle? (*Bi-kelimâti'llâhi't-tâmmât*) “Allah’ın tam kelimeleri ile Allah’a sığıyorum. Yâni Esmâ-i Hüsnâsı ile, onun indinde makbul olan dualar ile, İsm-i A’zâm’ı ile, Allah’ın hiç eksiği, kusuru olmayan ne kadar mübarek, esrarlı, tılsımlı, tesirli sözü varsa onları söyleyerek Allah’a sığıyorum.”

(*Elletî lâ yücâvizühünne berrun ve lâ fâcirun*) “O sözler, o kelimeler ki, onların hükmünün dışına itaatli kullar da, fâcir kullar da çıkamaz.” Sımsıkı bağlar. Alimallah yerinden kıpırdatmaz. İşte o kelimelerle Allah’a dua ederim.

Niçin? (*Min şerri mâ haleka*) “Yarattıklarının şerrinden Allah’a sığınırım. (*Ve beree*) Halk ettiklerinin şerrinden sığınırım. (*Ve zeree*) Yeryüzüne yadıklarının şerrinden sığınırım.”

Yani bu sözü söyleyen insan, “Yarattığı, yeryüzünün her tarafına dağıttığı ne kadar mahlûk varsa, hepsinin şerrinden Allah’ın o tam, esrarlı, kuvvetli sözleri ile Allah’a sığınırım.” demiş oluyor. Böyle dediği zaman hem insanların hem cinlerin şerrinden korunur.

Şimdi bizim memlekette sizi tabii bilmiyorum, bana geldikleri kadar gelirler mi; bana çok insanlar geliyor. Bu cinlerin çok işleri oluyor. Çok oynadıkları oyunlar oluyor. Geliyor, dertli insanlarla zaman zaman konuşuyoruz.

“—Evimde başıma şu hal geliyor, geceleyin şu hal geliyor, gündüzleyin böyle oluyorum...”

Yani şu etrafınızdaki insanların dertsizi yok. Herkesin bir derdi var. Bir kısmının derdi de cinlerden... Cinlerden çok dertli olanlar var. Eh işte, onlar yazsınlar bakalım veyahut siz yazın, onlara söyleyin: Cinlerin ve insanların şerrinden korunur.

Cin ne demek? Cin, göze mestûr olan, yani gözle görülemeyen mahluklar. Cinlerin varlığına dair Kur’ân-ı Kerîm’de sûre var, Cin Sûresi var. Cinlerin gelip Peygamber Efendimiz’i dinlediğine dair rivayetler var. Şeytanın da görünmemesi hasebiyle cinlerden olduğuna ayet-i kerime delâlet ediyor:

كَانَ مِنَ الْجِنِّ فَفَسَقَ عَنْ أَمْرِ رَبِّهِ

(الكهف: ٥٠)

(*Kâne mine'l-cinni fefasaka an emri rabbihî*)
“Cinlerden idi, Allah’ın emrinden saptı, aykırı gitti.” (Kehf, 18/50)

İnsanları görüyoruz; “Tamam, filanca benim hasım, belalım, karşımdan geliyor. Tamam, şu.” Bir de görünmeyen belalılar var. Abdestsiz şey yaptığı zaman, besmelesiz girdiği zaman, şu olduğu zaman, bu kaldığı zaman musallat olan...

Görünen görünmeyen bütün bu belâlı, dertli, şerli şeylerin hepsinin şerrine karşı bunu okuduğu zaman, sabah okursa akşama kadar, akşam okursa sabaha kadar Allah onu korur.

“—Yılan soksa, akrep soksa zarar vermez.” diyor Peygamber Efendimiz.

Olur mu böyle bir şey?

Sahâbe-i kirâmdan birileri çöle sefere gitmişler. Ama bir vahaya gelmişler, kabilenin çadırlarını görüp gelmişler; adamlar misafir etmemiş, içeriye sokmamışlar.

Onlar da bir köşeye büzülmüşler, kumların üstüne yatmışlar; karınları aç, yanlarında suları yok. İhtiyaçları vardı, orada gidecek bakkal yok ki, fırın yok ki; çöl burası... Ötekilerin muhakkak yardım etmeleri lazımdı. Yapmamışlar. Yatmışlar oraya aç açık, bîçare, yorgun... Zavallılar kumların üstüne yatmışlar. Kabilenin içine, çeşmenin başına, kuyunun yanına almadılar, evlerine misafir etmediler, yiyecek vermediler.

Geceleyin bir gürültü, bir feryat, bir çığlık, içeride bir şamata... “Ne oluyor?” demişler, gitmişler;

“—Kabilemizin reisini zehirli yılan soktu.”

Bakmışlar, adam şişmeye başlamış. O çölün öldürücü, zehirli yılanlarından bir tanesi sokmuş.

Niye sokar?

O zehirli yılanın da sahibi Allah. Sen Allah’ın Rasûlü’nün mübarek sahabesini misafir etmezsen yılanlar da sokar, çıyanlar da parçalar, akrepler de her şeyi yapar. O mübarek insanları misafir etmemiş, elbet tabii...

Eli ayağı şişmeye başlamış, ölecek, zehirli yılan çünkü; bildikleri, tanıdıkları zehirli yılan. Demişler ki;

“—Sizin bu işe bir çare bileniniz var mı?”

Sahâbe-i kirâmdan bir tanesi onların arasından demiş ki:

“—Ben bilirim. Ama siz bize yemek vermediniz, içecek şey vermediniz, ihtiyaçlarımızı karşılamadınız...”

“—Ne istersen yaparız.” demişler. Başı derde sıkıştı ya...

O da gitmiş, bir şeyler okumuş. Yılan sokmuşken, zehiri vücuda girmişken, ölmek yolundayken adam düzelmiş.

Düzelir mi? Düzelir. *Amennâ ve saddaknâ*... Allah-u Teâlâ Hazretleri her şeye kâdirdir. Duanın tesiri olur mu? Olur.

Peygamber Efendimiz eliyle işaret etti, ayı ikiye böldü. O elinden ne çıktığını biliyor musun sen? Ayı parçaladı; şakk-ı kamer mucizesi. Parmaklarından şaldır şaldır sular aktı da ordunun su ihtiyacı gitti. Olur mu? Olur, mucize...

Allah-u Teâlâ Hazretleri kâinatın sahibi, o da onun elçisi. Kim duracak karşısında? Allah'ın Rasûlü...

Ona bağlı olanlar da öyle olur. O sahabenin gücü kuvveti nereden? O da Rasûlüllah'tan alıyor feyzi, oradan iktisab ediyor.

Tabii geçmiş. Geçince bunlara artık izzet, ikram, neler varsa yanlarında her şeyin âlâsını çıkartmışlar. Koyunlar, kuzular vermişler.

Onlar ertesi gün memnun, almışlar ama bu sefer Kur'an okuyup da onlara şifa sağlamış olan şahsı bir korku almış:

“—Tüh!” demiş, “Ben Kur'an okudum, dünya menfaati celbetmek için oldu bu. Allah'ın kelâmını aç kaldık, açık kaldık diye ihtiyacımızı gidermekte kullandık. Tüh, bunlara hiç dokundurmam. Rasûlüllah'a soracağız bu işi.” demiş,

Gitmişler Peygamber Efendimiz'in yanına kadar, demişler ki:

“—Yâ Resûlallah, durumumuz böyle oldu, muhtaç kaldık, mecbur kaldık, şöyle durum olunca da şöyle şart koştuk, böyle oldu.”

“—Hakkınızdır, alabilirsiniz.” demiş. Hatta, “Bana da getirin, ben de yiyeyim.” demiş Peygamber Efendimiz.

Peygamber Efendimiz sahabesine soruyor;

“—Ne okudun?”

“—Yâ Rasûlallah, Fâtîha Sûresi’ni okudum.” demiş.

Hepimizin bildiği Fâtîha Sûresi... Sen bilince kıymetten düşüyor mu? Fâtîha Sûresi sen bilmezken kıymetli, şimdi bilince kıymetten mi düşüyor?

Öyle şey yok. Kıymetli... Ümmü’l-kitâb. Kur’ân-ı Kerîm’in ta başına gelmiş, sertac olmuş, Allah’ın sevgili, kıymetli kelâmından bir mübarek sûre... Allah onun hürmetine o şifayı veriyor.

Siz de hastanıza yedi defa okuyun, Allah’ın izniyle şifaya vesile olur. Şifa Allah’tan... Kelâmını vesile ediyor. Bazen doktoru vesile eder, bazen ilacı vesile eder, bazen duayı vesile eder; şifayı O verir.

Her istediğimiz şey olur mu?

Olmaz. Allah-u Teâlâ Hazretleri dilerse kabul eder, dilerse “Kulum, bana boşuna burada dua etme, ben bu işi nasıl yaparsam yapacağım. Ama madem sen bana dua ettin...” sevabını verir. Çünkü takdir-i ilâhî cereyan edecek.

Bir insan, bir hasta, bir doktor başına gelse; alnını tuttu, cayırcayır ateşler içinde yanıyor, fena bir hasta... “Doktor bana şu ilacı ver.” dese ilacı bir düşünür, bu ilaç bu hastalığa iyi gelir mi? Gelirse, “Pekiyi al, o ilacı vereyim!” der. İlacı yazar veya o ilacı hemen orada verir, “Bir bardak su getirin, şu hapı yutsun!” der.

Eğer istediği ilaç o hastalığına iyi gelmiyorsa, “Sen dur bakalım!” der, “Aklın ermez.” der, “Hangi ilacın bu derdine iyi geleceğini sen bilmezsin.” der; o hastalığın geçmesi için başka ilaç verir. Ötekisi iyi gelmeyeceği için başkasını verir.

Doktorun o verdiğinden hasta daha çok memnun olur. “İyi kibenim istediğimi vermemiş, onu içseymişim demek ki daha fena olacaktım. İyi ki bunu vermiş.” diye insan memnun olur. Bazen de onu da vermez, onu da vermez; vadesi yetmiştir, takdir gelmiştir, ona da karışmayız.

Hiçbir kimse ne olacağını bilmez. Yalnız arz ederiz, Allah-u Teâlâ Hazretleri’nden dileriz. Dilemek sevaptır, dua etmek sevaptır. Hiç geri durmayın! Dileriz, Allah-u Teâlâ Hazretleri ihsan eder, hiç karşılıksız koymaz.

Duayı hatırlayalım:

أَعُوذُ بِكَلِمَاتِ اللّٰهِ التَّامَّاتِ الَّتِي لَا يُجَاوِزُهَا
بِرٌّ وَلَا فَاجِرٌ، مِنْ شَرِّ مَا خَلَقَ وَبَرًّا وَذَرَاءً؛

(Eüzü bi-kelimâti’llâhi’t-tâmmâti’llletî lâ yücâvizühünne berrun ve lâ fâcirun, min şerri mâ haleka ve beree ve zeree)

Zeree, zürriyetleri yaymak mânâsına geliyor. Haleka, yaratmak mânâsına geliyor. Beree de var kılmak demek. Hepsi birbirlerine yakın mânâsı olan kelimeler.

Yani insan, “Allah’ın yaratmış olduğu, var kılmış olduğu, ortaya koymuş olduğu, zürriyetlerini yer yüzüne yaymış olduğu ne çeşit mahlûkât varsa hepsinin şerrinden Allah’ın o tam kelimeleri ile Allah’a sığınıyorum.” demiş oluyor.

Niye hep böyle dualar geliyor?

Kitabımız alfabetik; hadisler alfabe sırasıyla dizildiği için... İşte birkaç ders böyle gidecek demiştim. Böyle güzel dualar geliyor.

e. Allah’ın Dinine Hizmet Edelim!

İbn-i Abbas RA’dan İbn-i Şâhin rivayet etmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁵

مَنْ قَالَ عِنْدَ مُجْتَمَعِ الْيَهُودِ وَالنَّصَارَى وَالْمَجُوسِ
وَالصَّابِئِينَ: أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَأَنَّ مَا دُونَ
اللَّهِ مَرْبُوبٌ مَقْهُورٌ؛ أَعْطَاهُ اللَّهُ مِثْلَ لَعَدَدِهِمْ

(ابن شاهين عن ابن عباس)

RE. 434/9 (*Men kàle inde mecmai’l-yehûdi ve’n-nasârâ ve’l- mecûsi ve’s-sâbiîne: Eşhedü en lâ ilâhe illa’llah, ve enne mâ dûna’llâhi merbûbun makhûrun; a’tâhu’llâhu misle adedihim.*)

“Her kim yahudilerin, hıristiyanların, mecusîlerin, sâbiîlerin toplanmış olduğu yerde, toplantı yerlerine gidip; (*Eşhedü en lâ ilâhe illa’llah*) ‘Allah’tan gayri ilâh yoktur. (*Ve enne*

⁵ İbn-i Şâhin, *et-Tergîb fî Fadâilil’l-A’mâl*, c.II, s,124, no:543; Abdullah ibn-i Abbas RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.XV, s.414, no:41633; *Câmiü’l-Ehâdîs*, c.XXI, s.160, no:23204.

mâ dûna'llâhi merbûbun makhûrun) ‘Allah’tan gayri ne varsa hepsi mahlûktur, Allah onları yaratmıştır ve Allah’ın dilerse kahredeceği, dilerse yaşatacağı, onun emrindeki mahlûklardır. Allah insanların tapındıklarını da kahredecek tabii; o putların hepsi tapanlarla beraber cehenneme gidecek.’ derse, Allah oradaki o gayrimüslimlerin adedince ona derece, sevap, bağış, imkânlar verir.”

Buradan anlıyoruz ki biz, bizim inancımızda olmayan başkalarının karşısında inancımızı onlara öğreteceğiz, söyleyeceğiz.

Lâ ilâhe illa'llah neden diyoruz?

Karşımızda hıristiyan var, yahudi var, mecusî var, sâbiî var. Onlara karşı “*Lâ ilâhe illa'llah*. Yanlış şeylere tapmayın. Allah birdir, Allah’tan gayri ilah yoktur.” diyoruz.

(*Enne mâ dûna'llâh*) “Allah’tan gayri öteki ne varsa hepsi yaratıktır, yaratılmıştır, Allah’ın kulu, mahlûkatı, yaratığıdır. (*Merbûbun*) Allah onların rabbidir, onlar onun kölesidir. (*Makhûrun*) Hepsi kahrolacaktır. Çünkü puttur, onlar da kahrolacaktır...” mânâsına bunu böyle söylediği zaman, Allah çok mükâfat veriyor.

Muhterem kardeşlerim!

Biz ve dedelerimiz Allah’ın dinine hizmet ettiğimiz zaman yeryüzüne hakim olduk. Dedelerimiz buraları öyle aldı. Allah’ın dinine hizmet etmek maksadıyla geldiler. Maksatları yeryüzünü fethetmek, toprak kazanmak, şehir almak değil; Allah’ın dinini yaymak için...

Çünkü karşılaştıkları zaman söylüyorlardı: “Allah’ın varlığını, birliğini kabul edin, başka bir şey istemeyiz.” diyorlardı. Kabul etmeyince, üzerlerine gidiyorlardı. Veyahut onlar saldırınca, bizimkiler onlarla çarpışıyorlardı.

Allah’ın yolunda çalışıp Allah’ın dinine hizmet ettiğimiz zaman cihan bizim oldu. Afrika, Asya, Avrupa’nın Tuna’ya kadar, Almanya’ya kadar olan kısımları... Oralarda bile hıristiyanların inancını sarstık. Hıristiyanların içinde “Canım üç olur muymuş?” diyenler başladı, Uniteryan mezhebi gibi mezhepler başladı. Yani Allah’ın birliğini kabul eden, “Canım Hıristiyanlık’ta bu üçleme yoktu da sonradan çıkmış.” diye söylemeye başlayanlar çıktı. Onları da o papalar yakaladılar, kazıklara çaktılar, ateşlere yaktılar, samanların üstünde tutuşturdular... Ama Allah bize hakimiyet verdi. Üç kıtada hakim olduk. Ta Atlas okyanusundan Hint okyanusuna, Karadeniz’e, Hazar’a, Çin’e kadar topraklar bizim idi.

Allah’ın dinini tebliğ etmeyi bırakınca Allah bizden yardımını kesti. Allah’ın dinini tebliğ etmeyi, öğretmeyi, insanlara bildirmeyi bıraktık. Bırakınca keyfimize daldık. Çünkü savaş edince insan ganimet kazanıyor, cebi doluyor, parası çoğalıyor:

“—Hadi bakalım, Boğaz’ın kenarında bir yalı da benim olsun. Hadi bakalım filanca safalı yerdeki koruluk da benim olsun...” demeye başlıyor.

Çuvallarla parası var...

“—Hadi bakalım, gelsin çengiler, sâzendeler, hânendeler, güller, sümbüller... Hadi bakalım güzel sesli adamları toplayın, gazeller atsınlar Sâdâbat’ta... Sular oradan çağlayanlardan şakır şakır şakır dökülsün, bu tarafta gazelhanlar gazel okusun... Gelsin zevkler, gitsin sefalar...”

Yoldan saptı. Asıl vazifeyi unuttu; kulluk vazifesini, dini yayma vazifesini unuttu. Onun üzerine çökmeye başladı.

Yoksa biz o hızla, dedelerimizin, fatihlerin zamanındaki hızla, şevkle “Allah birdir, Allah’tan gayri ilâh yoktur.” deseydik, Avrupa’nın pamuk ipliği kadar bir hâli kalmıştı, yani Hıristiyanlığı tutacak tarafı kalmamıştı.

Bizim Fatih Sultan Mehmed Hân, (*aleyhi’r-rahmetü ve’l-gufran, cennet-mekân*) İtalya’nın alt köşesinde Otranto kalesini de almıştı, oraya da Osmanlı bayrağını dikmişti.

Neden?

“—Bu iskele bana lazım, ben buradan çıkacağım, Roma’yı müslüman edeceğim.” diyordu.

Roma müslüman olacak kardeşlerim. İstanbul’un fetholdüğü gibi Roma da müslüman olacak. Hadîs-i şerîfte diyor ki:

“—Roma da müslüman olacak!”

“—Nasıl müslüman olacak? Silahla mı?”

“—Hayır, *Lâ ilâhe illa’llah*’la Roma da fetholacak.

Onun için bu *Lâ ilâhe illa’llah*’ı diyelim. Mânâsını bilerek diyelim ve bunu yaymak için çalışalım!

Ne iş yaparsın?

“–Tenekeciyim, bakırcıyım, çorapçıyım, mendilciyim, pabuççuyum, şapkacıyım...”

Bunların hiçbirisini Allah bizden istemedi. Bizden kendi dinine yardım etmeyi, hizmet etmeyi istedi.

“–Çalışmayalım mı hocam?”

Çalış da, çalışmaların en güzeli Allah yolunda çalışmak.

Allah yolunda çalışanlar aç açık kalıyor mu sanıyorsun? Dedelerimizi hiç düşünmüyor musun? Ecdadımızın zamanında bütün esnaf gayrimüslimdi. Ermeni, yahudi, Rum; ayakkabıcı, elbiseci, şucu bucu...

Bizimkiler ne yapıyordu?

Bizimkiler idareciydi. Zaten nüfusu azdı, koca kıtalara hâkim olmuş, bir sürü halk emri altında. Nüfusu azdı ama Allah onlara efendilik vermişti. Her yere gidiyorlardı, konakları vardı, paraları vardı, imkânları vardı.

Neden? Allah kendi yolunda çalışan insanları ücretsiz bırakmaz.

Akşam sen bir işçiyi çalıştırsan da akşam üstü “Ver paramı.” dediği zaman vermesen, konu komşu seni “Ya ne kadar nekes, pinti, cimri insanmış!” diye diline dolarlar.

Allah-u Teâlâ Hazretleri kendi yolunda çalışanları, çarpışanları lütfundan, kereminden mahrum etmemiş. Kıtalar vermiş, tarihten misali var.

Millet, “Şunla para kazanacağım, bunla kazanacağım...” diye uğraşiyor. En kazançlı iş hangisidir?

En kazançlı meslek cihaddır. Millet bunu unuttu, şimdi bütçeyi denkleştireceğim diye uğraşiyor.

Allah akıl fikir versin...

f. Sabah Akşam Yüz defa Sübhàna'llàhi ve bi-hamdihî

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁶

مَنْ قَالَ: سُبْحَانَ اللَّهِ وَبِحَمْدِهِ مِائَةَ مَرَّةٍ ، قَبْلَ
طُلُوعِ الشَّمْسِ، وَمِائَةَ قَبْلِ غُرُوبِهَا؛ كَانَ أَفْضَلَ
لِ مِنْ مِائَةِ بَدَنَةٍ

(الديلمى عن ابن عمرو)

(Men kàle: Sübhàna'llàhi ve bi-hamdihî miete merretin, kable tulûi'ş-şemsi, ve mieten kable gurûbihâ; kâne efdale min mieti bedenetin.)

“Bir kimse sabahleyin güneşin doğmasından evvel 100 defa Sübhàna'llàhi ve bi-hamdihî derse; ve bir de güneş batmadan 100 defa derse, sanki 100 tane deve kurban etmiş gibi sevap kazanır.”

Niye deve diyor?

Deve yedi kurban yerine geçer de ondan. Bir deve keserse kaç kişiye yeter? Yedi kişiye yeter. Kurban yedi kişiliktir. Deve büyük kurbandır.

⁶ *Kenzü'l-Ummâl*, c.II, s.166, no:3594; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XXI, s.156, no:23194.

Yüz tane deve kurban etmiş gibi olur.

O zaman insan fakir olsa da çok sevap kazanabilir, âhiretin zengini olabilir. Herkesin ille deve alıp kesecek durumu olmayabiliyor; yoksul oluyor, evinde bir hurmasından gayri bir şeyi olmayabiliyor idi.

Şimdi bizim ceplerimizde durmuyor nimetler; taşıyor. Evlerin önündeki çöp tenekelerini bir karıştırın; neler vardır, neler vardır, neler vardır... Yenilmemiş, atılmış tencereler, içinde yiyecekler, etler, sütler, tavuklar... Artık yağlı yerlerini şişmanlamayayım diye filancılar yemez, bilmem ne taraflarını bizim beyzademiz beğenmez, yemez. Çöp tenekeleri az geldiği için bidonlar koymuşuzdur; içi ağzına kadar israflarımızla doludur, öyle değil mi?

Öyleyiz.

Afrika'da insanlar açlıktan kırılıyor, biz burada etin yağını yemeyiz, sütün kaymağını...

“—Ye yavrum., ne güzel!

Yemiyor. İlle şokella olacak, bilmem ne olacak. Böyle, şaşırılmış millet. Ondan sonra da bir sürü israf ceplerimizden taşıyor.

Eskiden böyle değildi. Eskiden adamcağız Allah'ın sevgili kulu, veli kulu da... Yazdan harıl harıl hazırlanırdı, hazırladıklarını kışın yerlerdi. Öyle bakkaldan, şuradan buradan pek bir şey alınmazdı. Zeytinyağını veyahut kuyruk yağını yakarlardı, aydınlatma öyle olurdu. Tezeklerle ısıtma olurdu. Evinde kendisi kumaşını dokurdu. Böyle giderdi.

Şimdi millet zenginleşti; eskilerin yüz misli, bin misli ibadet etmesi lazım. İbadetin tarafına dönmüyor. Nimeti arttı halbuki...

Allah bizi kendi kulluğundan uzaklaştıracak, unutturacak nimetlerin içinde gafil insan etmesin... Nimetleri gördükçe Allah'a sevgisi, ibadeti, muhabbeti artan edepli kullar eylesin...

Demek ki yüz defa öyle derse, yüz tane deve kesmiş gibi sevap kazanıyor. Yani fakir de olsa insan sevaplara erebiliyor.

Onun için yazın bunu:

سُبْحَانَ اللَّهِ وَبِحَمْدِهِ

(*Sübhàna'llàhi ve bi-hamdihî.*)

İnsan aklına da yazabilir. Sonra bunu hatırlıyorsunuz, Cuma namazından sonra yerinden kalkmadan, (*Sübhàna'llâhi ve bi-hamdihî, sübhana'llàhi'l-azîm*) derse anasının da babasının da kendisinin de ne kadar günahları affolunuyordu, yıkılıp gidiyordu.

Bu sözler çok kıymetli.

(*Sübhàna'llàhi ve bi-hamdihî.*) “Yâ Rabbi her türlü kemâlata sahipsin. Her türlü noksandan münezzehsin. Hiç eksiksin, kusurun yok, her şeye kâdirsin. Her şeyi bilirsin yâ Rabbi.” Ve bi-hamdihî. “Seni överim yâ Rabbi. Hamd senindir, medih senindir, senalar sana gider. Neyi beğensem o beğenmemin arkasında hep sen yarattığın için, hepsinin sonu sana varır yâ Rabbi!”

Bu sözü insana hangi duygu söylettirir?

Allah'ın kudretini temâşa edip ona hayran kalmak ve onu methetmek duygusu söylettirir.

Yapabiliyor musun onu? Hiç kalbi titremiyor!..

Ya şu kelebeğin renginden bir heyecan duymuyor musun? Şu çiçeğin güzelliğinden bir heyecan duymuyor musun? Şu kokudan mest olmuyor musun? Şu kuş seslerine bayılmıyor musun? Şu manzaraya için akıyor mu? Bunları yaratanı düşünmüyor musun? Heyecanlanmıyor musun?

Şöyle etrafına ibret gözüyle baksa, insanın aklı başından gider. Bulut Allah için tesbih çeker, rüzgâr tesbih çeker, yıldırım tesbih çeker, yağmur tesbih çeker... Hepsi çalışırlar, çabalarlar; nebatlar, dağlar, taşlar, kuşlar, hepsi nimetleri ortaya sen yiyessin diye dökerler... Bunlar hep senin için yapılıyor, eşref-i mahlûkat, insan denilen en asil mahlûk...

Sen Allah'ı unutmuş, sırtını dönmüşsün; hiç verilen nimetlere, hediyelere bakmıyorsun! Hediye verene teşekkür de etmiyorsun; gafletle, günahla meşgulsün. Olacak iş değil.

Allah bize edep nasib etsin... Edep güzel şey.

g. Çok Sevaplı Bir Tesbih

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁷

⁷ İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimâşk*, c.XXXVIII, s.299, no:4566; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.III, s.157; İbn-i Şâhin, *et-Tergîb fi Fadâilil-A'mâl*, c.I, s.13, no:11; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.VI, s.26; Câbir RA'dan.

Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.X, s.95, no:16827; Abd ibn-i Humejd, *Müsned*, c.I, s.187, no:529; Abdullah ibn-i Ebî Evfâ RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.II, s.227, no:3874; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XXI, s.179, no:23250.

مَنْ قَالَ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، إِلَهًا
وَاحِدًا أَحَدًا صَمَدًا لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُولَدْ، وَلَمْ يَكُنْ لَهُ
كُفُوًا أَحَدٌ، إِحْدَى عَشْرَ مَرَّةً؛ كَتَبَ اللَّهُ لَهُ أَلْفَ
مِائَةِ أَلْفٍ فِي حَسَنَةٍ، وَمَنْ زَادَ، زَادَهُ اللَّهُ

(عبد بن حميد، طب. عن ابن أبي أوفى؛ حم. ك. عن جابر)

RE. 434/11 (Men kàle: Lâ ilâhe illa'llâhu vahdehû lâ şerîke leh, ilâhen vâhiden sameden, lem yelid ve lem yûled, ve lem yekün lehû küfüven ehad; ihdâ aşrete merreten, keteba'llâhu lehû elfey elfi hasenetin, ve men zâde, zâdehu'llâh.)

Bu hadîs-i şerîf de bir başka tesbihi tavsiye etti.

Niye böyle çok çok tesbihler peşpeşe geldi? Hepsi aklımızı karıştırıyor; ben de hissediyorum, siz de...Hani insanın önüne çok yemek konunca hangisini yiyeceğini şaşırır, öyle bir durum oluyor. Sıradan geldiği için. Şimdi tesbih sırası geldiğinden bunlar hep böyle geliyor.

Niye böyle başka başka söylemiş?

Peygamber Efendimiz adamına göre söylemiştir. Her gelene göre, onun hâline, huyuna, kabiliyetine göre tavsiyeyi öyle yapardı. Nabza göre şerbet. Asıl doktorluk odur. Yani gelen insanın durumuna göre.

Birisi geldi;

“–Yâ Rasûlallah, bana tavsiyede bulun.” dedi.

(*Lâ tağdab*) “Kızma.” dedi Peygamber Efendimiz;
Neden? Asabi insandı. Ona en mühim şey
kızmamak.

“–Kendini tut (*Lâ tağdab*)” dedi.

“–Bana tekrar tavsiyede bulun.”

(*Lâ tağdab*) dedi.

“–Tekrar tavsiyede bulun.”

(*Lâ tağdab*)

Demek ki onun durup durmadan etrafında
düşüneceği şey, kendi nefesine hakim olmak,
kızmamak.

Adamına göre...

“–En faziletli ibadet hangisidir yâ Rasûlallah?”
dediler. Adamına göre, mesela; “Anaya babaya
itaattır.” dedi,

“Cihaddır.” dedi.

Kimisi geldi cihad için:

“–Yâ Rasûlallah, cihada gideyim mi?”

“–Anan baban var mı?”

“–Var.”

“–Onlara bak, cihada gitme.” dedi. Yerine
göre, insanına göre...

Din de işte bu incelikleri bilmek. Allah bizi
dinde bilgin eylesin, fakih eylesin...

Adam mecmua çıkartıyor, yazı yazmış; zikri abuk sabuk anlatıyor. Ya bilmediğin şeyi bari söyleme! Ya bildiğini konuş, ya bilmediğin konuya hiç girme. Abuk sabuk konuşuyor; anlattığı şeyler ne hadise uyar, ne âyete uyar. Güya müslümanlara akıl öğretmeye kalkıyor.

Dinde fakih olmak lazım, yani dinin inceliğini doğru bilmek lazım. Yalan yanlış bilmemek lazım.

“–Çekilin, ben bu arabayı tamir ederim.” Alıyor eline çekici...

“–Dur, ne yapıyorsun ya? Kırdın, karbüratörü mahvettin, ayarını bozdun...”

Demek ki cahil insanmış; orayı karıştırdı, o şeyi çıkarttı, bu şeyi çıkarttı; hadi bakalım hangi kabloyu nereye bağlayacağımızı da şaşırdık... Nâehil. Öyle insana teslim edilir mi motor? Edilmez.

Esenboğa Havameydanı'na uçak inmiş.

“–Dur, ben tamir ederim.” diye bizim ustalardan birisi koca İngiliz anahtarları ile gidince “Aman aman aman, sen kenarda dur!” demişler. O hassas bir şey; bir vidasına birazcık bir şey yapsa... “Üstüne basmayın.” diye yazıyor kanadına; biraz eğilse gider. O kadar önemli şey, hassas.

Allah bizi dinde fakih eylesin...

Dinde fakihler kimselerle ahbaplık edin! Dini eğri büğrü bilen insan der ki:

“–Allah Gafûru'r-rahîm'dir, benim günahıma bakmaz.” Öyle bir bakar ki...

“—Erhamu’r-râhimîn’dir, beni affeder.”

Sen bu edepsizlikle gidersen, cehennemde çok yanarsın bu kafayla...

Öyle diyenler çok oluyor, duymuşsunuzdur. Hiç Allah’ın yolunca gitmiyor da çok temenniler...

Peygamber SAS Efendimiz diyor ki:⁸

الْكَيْسُ مَنْ دَانَ نَفْسَهُ، وَ عَمِلَ لِمَا بَعْدَ الْمَوْتِ؛
وَالْعَاجِزُ مَنْ أَتْبَعَ نَفْسَهُ هَوَاهَا، وَتَمَنَّى عَلَى اللَّهِ
الْأَمَانَةَ

(ط. حم. ت. ه. حل. ق. ك. عن شدّاد بن أوس)

RE. 229/7 (*El-keyyisü men dâne nefsehû, ve amile limâ ba’de’l- mevt*) “Zeki insan, akıllı insan nefsinin dizginleyen, zabt u rapt altına alan ve ahiret için hazırlanandır. (*Ve’l-âcizü men etbea nefsehû hevâhâ*) Aptal insan da, nefsinin

⁸ Tirmizî, *Sünen*, c.IV, s.638, no:2459; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.II, s.1423, no:4260; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.IV, s.124, no:17164; Hâkim, *Müstedrek*, c.I, s.125, no:191; Tayâlisî, *Müsned*, c.I, s.153, no:1122; Taberânî, *Mu’cemü’l-Kebîr*, c.VII, s.281, no:7141, 7143; Taberânî, *Mu’cemü’s-Sağîr*, c.II, s.107, no:863; Beyhakî, *Şuabü’l-İman*, c.VII, s.350, no:10546; Beyhakî, *Sünenü’l-Kübrâ*, c.III, s.369, no:6306; Ebû Nuaym, *Hilyetü’l-Evliyâ*, c.I, s.267; Taberânî, *Müsnedü’ş-Şâmiyyîn*, c.I, s.266, no:463; Kudâî, *Müsnedü’ş-Şihâb*, c.I, s.140, no:185;

Deylemî, *Müsnedü’l-Firdevs*, c.3, s.310, no:4930; İbn-i Ebi’d-Dünyâ, *Muhâsebetü’n-Nefs*, c.I, s.19, no:1; Abdullah ibn-i Mübârek, *Zühd*, c.I, no:56, no:171; Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.XII, s.50, no:6430; İbn-i Adiy, *Kâmil fi’d-Duafâ*, c.II, s.39; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.LXI, s.186; Şeddâd ibn-i Evs RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.III, s.679, no:7036; *Keşfü’l-Hafâ*, c.II, s.1024, no:2029.

arzusu peşine kendisini takıp sürüklettiren, (ve *temennâ ale'llâhi'l-emâniyyeh*) ‘Allah *Gafur*’dur *Rahim*’dir, beni affeder, onun rahmeti çoktur!’ diye Allah’a temenni besleyen kimsedir.”

“—Allah affeder, Allah affeder...”

Sana değil o... Onun affetmesi, gece gündüz yalvarıp yakarıp, gözyaşı döküp yolunca gidene. Aptal adam...

Peygamber SAS Efendimiz bu duayı tavsiye etmiş. Râvisi Cabir RA. Ne demiş:

“—Her kim (*Lâ ilâhe illa'llâhu vahdehû lâ şerîke leh, ilâhen vâhiden sameden, lem yelid ve lem yûled, ve lem yekün lehû küfüven ehad*) derse...” Kaç defa diyecek? (*İhdâ aşrete merreten*) “On bir defa...”

“Her kim on bir defa bu duayı söylerse, bu tesbihi çekerse...” Ne olur? (*Keteba'llâhu lehû elfey elfi hasenetin*) “Allah ona iki bin kere bin hasene yazar.”

Ne demek? İki milyon demek. Öyle söylüyor: (*Elfey*) İki bin... (*Elfey elfi hasenetin*) “İki bin kere bin hasene yazar.” Yani iki milyon hasene yazar Allah. Daha artırırsa daha çok sevap verir.

On bir defa deyin!

Mânası:

(*Lâ ilâhe illa'llâh*) “Allah’tan gayri ilâh yoktur, sadece ona tapınılır. (*Vahdehû*) O tektir. (*Lâ şerîke lehû*) Ortağı, naziri yoktur. (*İlâhen vâhiden samedâ*) Vahid ve Samed bir ilâh olarak yalnız ona tapılır.”

Ne demek *vâhid*? Tek, bir...

Samed ne demek? Herkes derdini ona söyler, ihtiyacını oradan karşılar.

“—Evde gaza ihtiyaç var, nereye gideyim?”

Benzinciye git, bakkala git; bidonu var, oradan doldurursun.

“—Fırından alsam olmaz mı?”

Yâhu fırında gaz satılmaz, yeri orası değil. Her şeyin bir yeri var.

“—Pekiyi, kulların ihtiyaçları nereden biter, hallolur?”

Allah’ın dergâhından hallolur.

“—Valiye gitsem, ağaya gitsem, paşaya gitsem?..”

Kula kulluk edersen, çok sıkıntı çekersin. Allah’a kulluk et. Allah’tan biter.

Allah sameddir; yani kulların ihtiyaçları kendisine arz olunur, kulların ihtiyaçlarını o yerine getirir. Samed bu mânaya...

إِلَيْهِ يُضَمَدُ الْأُمُورُ كُلُّهَا

(*İleyhi tusmedü’l-umûru küllühâ*) “Bütün işler ona varır.”

(*Lem yelid*) “Oğul, kız edinmemiştir. Allah’ın çoluk çocuğu olmamıştır.”

Hız. İsa kim? Hız. İsa da senin gibi, benim gibi Allah’ın birkuludur ama peygamberidir.

Melekler? Melekler de Allah’ın yaratıklarıdır.

“Oğlu, kızı sözü doğru değildir. Allah tektir, ne oğul ne kız evlat edinmiştir. (*Ve lem yûled*) Ne de babası vardır, birisinden doğmuştur. Yani ne kendisi evlat meydana getirmiştir, ne de birisinin evladı olarak kendisi gelmiştir. Allah baba, Allah oğul; öyle şey yok!

“—Allah baba, Allah baba...”

Ya sen müslüman mısın, gâvur musun? Hıristiyan mısın, müslüman mısın?

“—Hristiyanlar bir “baba Allah” diyorlar, bir Hz. İsa’ya “oğul Allah” diyorlar.”

Tövbe estağfirullah! Onların sözü yanlış söz.

“—Allah baba affeder.”

Sen Ermeni’den mi öğrendin, Rum’dan mı öğrendin bu sözü?

Baba ne demek ya?.. Öyle şey yok!

Baba olmamıştır, oğul olmamıştır; öyle şey yok... Tektir. (*Ve lem yekün lehû küfüven ehad*) “Hiçbir şey ona denk olamaz. Rubûbiyetinde yektir, yektâdır, tektir, bir tanedir; hiçbir şey ona denk olmaz.”

إِنَّ كُلُّ مَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ إِلَّا آتِي
الرَّحْمَنِ عَبْدًا

(مريم: ٩٣)

(*İn küllü men fi’s-semâvâti ve’l-ardı illâ âti’r-rahmâni abdâ*) “Göklerde ve yerde olan herkes istisnasız, kul olarak Rahmân’ın huzuruna gelecektir.” (Meryem, 19/93)

Dünyalar çok büyük, kâinat çok büyük... Kâinat da onun kudreti yanında bir zerredir. Dilerse yok eder, dilerse var eder. Yıldızlar, aylar, güneşler, sistemler, uzaylar, fezalar; hepsi onun yaratığıdır. Hiçbir şey ona denk olmaz. O yücelerin yücesi Allah-u Teâlâ Hazretleri'dir.

وَمَا قَدَرُوا اللَّهَ حَقَّ قَدْرِهِ وَالْأَرْضُ جَمِيعًا قَبْضَتُهُ
يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَالسَّمَاوَاتُ مَطْوِيَّاتٌ بِيَمِينِهِ

(الزمر: ٦٧)

(*Ve mâ kaderu'llâhe hakka kadrihî*) “Bu kullar Allah'ı hakkıyla anlayamadılar.” Nasıl anlayamadılar?

(*Ve'l-ardu cemîan kabdatühû yevme'l-kıyâmeh*) “Kıyamet günü bu yeryüzü tamamen Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin elinde...” Hani insan bir tutam bir şeyi tutuverir, öyle; Allah'ın kudreti yanında o kadar değersiz, o kadar küçük.

(*Ve's-semâvâti matviyyâtün bi-yemînihî*) “Gökler onun kudret eliyle dürülmüş olacaktır.” (Zümer, 39/67)

Yani bu koca gökler, fezalar Allah'ın azameti, kudreti elinde öyle dürülmüş, boru yapılmış şey gibidir, katlanmış küçük şeyler gibidir.

Allah'ı takdir edemedi bu insanlar, büyüklüğünü anlayamadılar. *Allahu ekber* diyorlar, diyorlar da mânasını bilemiyorlar.

On bir defa bunu söylerse Allah ona iki milyon hasene yazar.

Söyleyelim:

(Lâ ilâhe illa'llâhu vahdehû lâ şerîke leh, ilâhen vâhiden sameden, lem yelid ve lem yûled, ve lem yekün lehû küfüven ehad)

Zaten *Kul hüva'llâhu ehad* gibi yarısı, oradan bilinebilecek bir

şey. Ama kâğıda yazmak lazım!

h. Huva'llâhü'llezî Okumanın Mükâfatı

Sonuncu hadîs-i şerîfi okuyoruz:⁹

مَنْ قَالَ حِينَ يُصْبِحُ ثَلَاثَ مَرَّاتٍ : أَعُوذُ بِاللَّهِ
السَّمِيِّ عِ الْعَلِيمِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ، وَقَرَأَ
ثَلَاثَ آيَاتٍ مِنْ آخِرِ سُورَةِ الْحَشْرِ؛ وَكَانَ اللَّهُ بِهِ
سَبْعِينَ أَلْفَ مَلَكٍ، يُصَلُّونَ عَلَيْهِ حَتَّى يُمْسِيَ؛
وَإِنْ مَاتَ فِي ذَلِكَ الْيَوْمِ، مَاتَ شَهِيدًا؛ وَمَنْ قَالَهَا
حِينَ يُمْسِي، كَانَ بِتِلْكَ الْمَنْزِلَةِ

(حم . ت . حسن غريب، طب . وابن السنن، هب . عن معقل بن يسار)

RE. 434/12 (*Men kâle hîne yusbihu selâse merrâtin: Eüzü bi'llâhi's-semî'l-alîmi mine'ş-şeytâni'r-racîm, ve karaa selâse âyâtin min âhiri sûreti'l-haşr; vekkela'llâhu bihî seb'îne elfe melekin, yusallûne aleyhi hattâ yumsiye;*

⁹ Tirmizî, *Sünen*, c.X, s.164, no:2846; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.V, s.26, no:20321; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XX, s.229, no:537; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.II, s.492, no:2502; Ma'kıl ibn-i Yesâr RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.II, s.138, no:3491; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XXI, s.138, ho:23156.

ve in mâte fî zâlike'l-yevmi, mâte şehîden;
ve men kâlehâ hîne yumsî, kâne bi-tilke'l-
menzileti)

Sadaka rasûlü'llâh.

Tirmizî'de Ahmed ibn-i Hanbel'de yazılmış.
Tirmizî bu hadîs-i şerîf hakkında (*hasenun
garîbun*) demiş. Yani sağlam kaynaklarda geçen
bir hadîs-i şerîf.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuş ki;

(*Men kâle hîne yusbihu selâse merrâtin*) “Her
kimse ki sabahleyin sabaha erince üç defa,
(*Eüzü bi'llâhi's-semî'l-alîmi mine's-şeytâni'r-
racîm*) derse; (ve *karaa selâse âyâtin min
âhiri sûreti'l-haşr*) arkasından Haşır Sûresi'nin
sonundaki üç âyeti okursa...”

Nedir onlar?

هُوَ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ، عَالِمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ،
هُوَ الرَّحْمَانُ الرَّحِيمُ

(الحشر: ٢٢)

(*Huva'llâhü'llezî lâ ilâhe illâ hû, alimü'l-gaybi
ve's-şehâdeti hüve'r-rahmânu'r-rahîm.*) (Haşr,
59/22)

(*Hüva'llâhü'llezî lâ ilâhe illâ hû, el-melikü'l-
kuddûsü's-selâmü'l- mü'minü'l-müheyminü'l-
azîzü'l-cebbâru'l-mütekebbir, sübhâna'llâhi
ammâ yüşrikûn.*) (Haşr, 59/23)

هُوَ لِلّٰهِ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ، الْمَلِكُ الْقُدُّوسُ السَّلَامُ
مُ الْمُؤْمِنُ الْمُهَيْمِنُ الْعَزِيزُ الْجَبَّارُ الْمُتَكَبِّرُ
سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا يُشْرِكُونَ

(الحشر: ٢٢)

(*Hüva'llähü'l-hàliku'l-bâriü'l-müsavviru lehü'l-esmâü'l-hüsnâ, yüsebbihu lehü mâ fi's-semâvâti ve'l-ard, ve hüve'l-azîzü'l-hakîm.*)
(Haşr, 59/23)

Başında üç defa (*Eüzü bi'llâhi's-semî'l-alîmi mine's-şeytâni'r-racîm*) denilecek. Müezzinler sabahları ondan öyle okuyorlar.

Sabahleyin böyle deyince bir kimse ne olur? (*Vekkela'llâhu bihî seb'îne elfe melekin*) “Allah ona yetmiş bin melek görevlendirir. (*Yusallûne aleyhi hattâ yümsiye*) Akşama erinceye kadar yetmiş bin melek ona dua ederler.”

“—Yâ Rabbi bu kulunu rahmetine erdir. Yâ Rabbi bu kulunun işlerini onar, güzelleştir, düzelt.” diye yetmiş bin melek o kimseye duacı olur.

(*Ve in mâte fîzâlike'l-yevmi*) “Eğer bunu okuduğu günde ölürse...” Bunu söylediği günde akşama ermeden eceli geldi, öldü... Ölürse ne olur? (*Mâte şehîden*) Şehid olarak ölür. Yani şehid mertebesini kazanmış, o sevabı almış olarak ölür.”

(*Ve men kâlehâ hîne yumsî*) “Akşama erdiği zaman bunu söylerse bir insan, sevabı yine bu mertebede olur. Aynı durumda olur. Yâni, sabaha kadar yetmiş bin melek ona dua ederler.”

Bunun için sabahları mihrabda hoca efendi bunu okuyor.

“—E hocam, hocaefendi sevabı kazandı, biz yandık.”

Hayır! Bir kimse alenen Kur’ân-ı Kerîm’i okursa, dinleyenler de okumuş gibi aynı sevaba katılırlar. O bakımdan hoca okusun, siz de onu can kulağı ile dinleyin, aynı sevap sizin de vardır.

Bizim bu camide okunuyordu da akşamları okunmuyordu. Sonunda akşamları da okumaya başladık. Çünkü akşam da okuyunca sabaha kadar aynı durum hâsıl oluyor. Gecesi gündüzü meleklerin insanlara dua ettiği şeklinde geçmesi, ölürse şehid olarak ölmesi garantisi oluyor.

Allah-u Teâlâ Hazretleri bizi, böyle meleklerin duasıyla hayırlı kimseler haline getirsin. Yaşarsak sevdiği kul olarak yaşamak, ölürsek şehit mertebesiyle âhirete göçmek nimetine cümlemizi erdirdin.

Fâtiha-i şerîfe mea’l-besmele!

Prof. Dr. Mahmud Es’ad COŞAN

30.06.1985 - İskenderpaşa Camii

[Bütün HADİS DERSLERİ’ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

